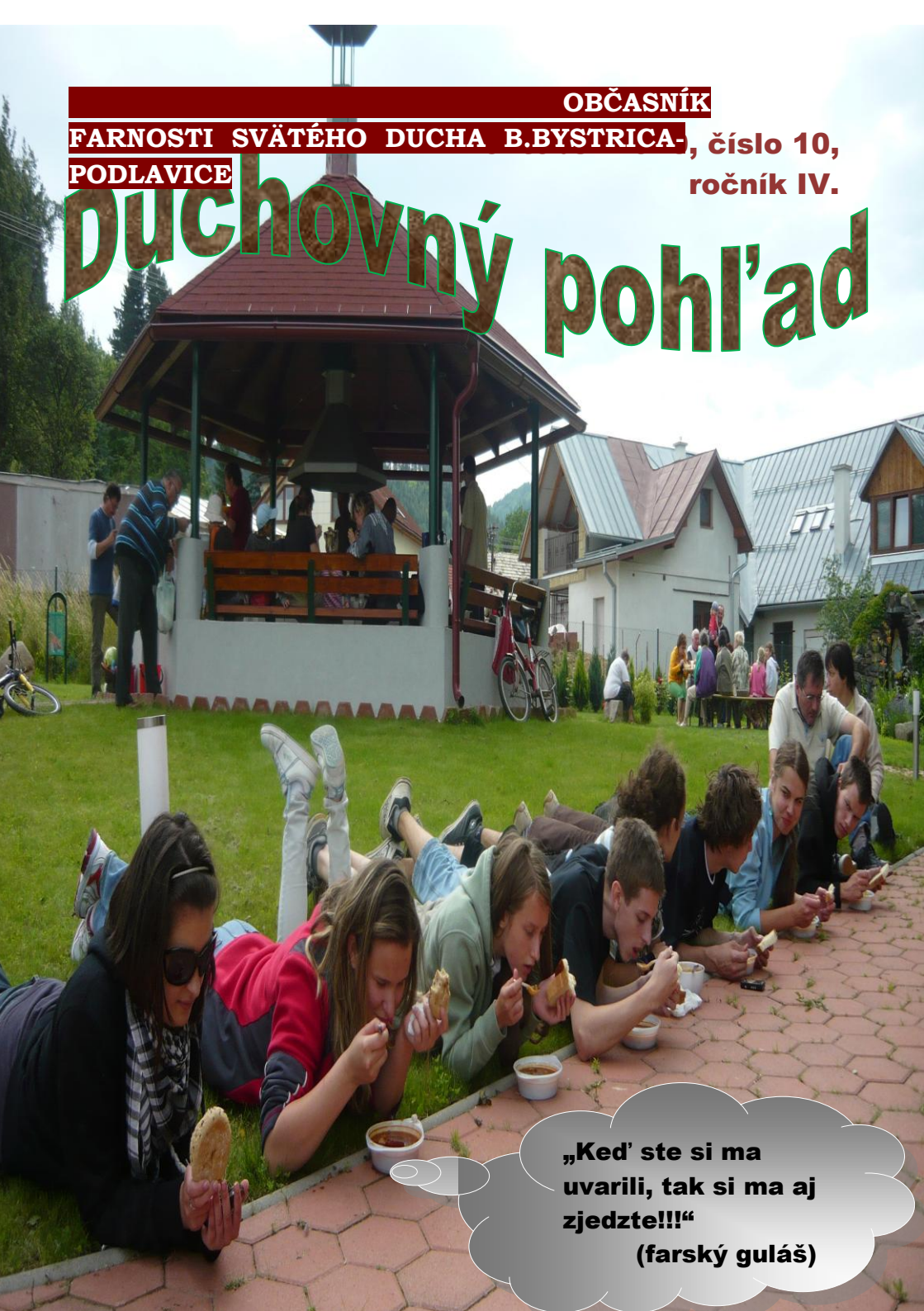

OBČASNÍK

FARNOSTI SVÄTÉHO DUCHA B.BYSTRICA-, číslo 10,
PODLAVICE

ročník IV.

Duchovný pohľad

„Ked' ste si ma
uvarili, tak si ma aj
zjedzte!!“

(farský guláš)

Na úvod...	3
Tak si tu žijeme	3
Spomienka na saleziána dona Foltina	5
Požehnanie „tehuliek“	7
Sila Eucharistie	8
Farský deň v Podlaviciach	9
Ako sa spevom spojila B.Bystrica so Zvolenom	10
Farský guláš	11
Posedenie pri farskom guláši	13
Naše farské púte... Diecézna púť v Selciach	14
Slávnosť na Kalvárskej hore - Urpín	15
Dovolenka	18
Požehnanie áut a iných dopravných prostriedkov	19
„Farár žehnal motoristom“ (Nový čas)	20
Pod Donovalmi posväcovali autá (Markíza)	21
Kreslo pre host'a – Janko Gréč	22
Služba lektora	24
Ó, mládež naša... Lumen fest	25
Habovka, chýbaš nám!	26
Farský detský minitábor Močiar 2010	27
Miništrantský tábor	29
Zo života miništrantov	29
Môj pobyt v kúpeľoch Lučivná	30
Môj najkrajší zážitok z prázdnin	31
Farská knižnica	32
Ekonomika v Ružencovom bratstve	33
Viete, že...? Podlavice, Skubín	34
Cuketový / tekvicový koláč	35

Duchovný pohľad, občasník, vydáva Rím.kat. farnosť Svätého Ducha Banská Bystrica – Podlavice, Skubínska cesta 6, 974 09 B.Bystrica, kontakt: 048/4146393,

bb.podlavice@fara.sk, www.podlavice.fara.sk;

Redakčná rada: za obsahovú stránku zodpovedá Mgr. Daniel Bédi, SF, farár, jazyková úprava: PhDr. Lenka Bačíková, grafická úprava: Daniel Bédi, foto: archív prispievateľov, archív farnosti, Helena Žebyová, Mária Gréčová, Adrián Minarovič, Anton Vik

tlač: Dali-BB, s.r.o., Jilemnického 7, Banská Bystrica, (MM), náklad 200 ks

Titulná strana: Farský guláš 26.6., foto Anton Vik, zadná strana obálky: Habovka –

Na úvod...

Vždy sa teším na prázdniny. Aj dnes, hoci už dávno nechodím do školy a nerátam dni do vysvedčenia. Mám však rád príjemný pocit zo spomaleného rytmu, ktorý so sebou prináša leto. Iste to poznáte aj vy: prechádzate sa po meste, nikam sa neponáhľate a ochladzujete sa zmrzlinou.

... To som písal pred prázdninami. Skutočnosť však bola iná. Vôbec nebol spomalený rytmus, len iný. Istá pani mi vravela, keď som v lete opäť vyhlásil, že v týždni sv. omše nebudú, že budem na tej či onej akcii: „Pán farár, to sa máte, toľko dovolenky...“ Lenže ja neviem, či som sa netešil aj na koniec prázdnin, aby som nabehol do starých koľají a hľadal spôsob, ako si oddýchnuť.

Každé obdobie je špecifické. No čo je dôležité: v každom čase, ba v každom dni nachádzajme krásu a svetlo, život a nádej... a radosť, pretože nielen my to potrebujeme, ale aj ľudia okolo nás. A keď aj jesenné dni budú zachmúrenejšie, vždy je možné si pospevovať popevok mládežníckej piesne: „Nech slnko svieti, kde si ty...!“ (Bolo aj ručne napísané na šálke, ktorú som dostal v septembri k sviatku – ďakujem!) A pieseň pokračuje: „Nech ožiari celú Zem a všetko zlé nech v dobré zmení, nech slnko svieti, kde si Ty!“

o. Daniel

(P.S.: Duchovný pohľad dostávate trochu neskôr, ako sme mali naplánované. Ospravedlňujem sa všetkým Vám, čo ste načas odovzdali články. Akosi sa toho aj po prázdninách nakopilo a ja som grafiku nestíhal. Aj z tohto dôvodu by som mal na Vás – našich farníkov, prosbu: kto by sa podujal na grafické spracovávanie nášho časopisu? Je náš, skúsme aj v tomto smere pouvažovať a podať pomocnú ruku... Vďaka.)

Takto si tu žijeme...

Naša farnosť je živá. Medzi sebou sa dosť dobre poznáme, preto nás potešilo, keď sme sa dozvedeli, aké akcie budú v prvú júnovú nedeľu. 6. júna bol, ako budete vidieť, deň „D“. Pri farskej sv. omši päť budúcich mamičiek prijalo požehnanie pred pôrodom. Po tejto sv. omši bola procesia „Božieho tela“. V areáli nášho kostola pripravili spoločenstvá farnosti štyri oltárik, kňaz s deťmi,

speváckym zborom a ostatnými veriacimi vzdali úctu najsvätejšej Oltárnej sviatosti. O 15. hodine sme sa opäť stretli v našom kostole pri modlitbe posvätného ruženca. V popoludňajších hodinách sa rodiny stretli opäť na ihrisku pod fakultou UMB, kde sa odohral futbalový zápas ako „príprava na Majstrovstvá sveta“ medzi „ženatými a slobodnými“. Rozhodcu robil, ako sa na hlavu rodiny patrí s pišťalkou, otec Daniel. Povzbudzovali ženy a deti. Vyhrali ženatí, lebo majú skúsenosti...

13. júna sa u nás opäť spevom spojila Banská Bystrica, tentoraz aj so Zvolenom. Zbory z Banskej Bystrice, Zvolena a Sliača sa prezentovali svojím spevom.

26. júna sme, ako každý rok, varili farský guláš. Farská rodina sa stretla v altánku v areáli nášho kostola. Zastavili sa pri nás aj cyklisti smerujúci do Betlehema. Posilnili sa naším gulášom a pokračovali na svojej púti.

27. júna p. farár po celom roku hodnotil miništrantskú súťaž účasti na sv. omšiach. Vyhral opäť Frederik Ťažár. Ďalej ocenil starostlivosť o mamičky s deťmi, ktoré sa týždenne stretávali v pastoračnej miestnosti. Knihou Chutná mamina - O životospráve tehotných žien bola ocenená vtedy ešte tehuľka Macka Šubová.

Koncom júna oslávil otec Daniel tri jednotky: 11 rokov kňazskej služby a 1 rok účinkovania v našej farnosti, za čo nech je chválený náš dobrý Boh.

4. júla bola d'akovná sv. omša a Te Deum za milosti a dobrodenia, ktoré dostali žiaci, študenti a učitelia počas uplynulého školského roka. Deti z hudobného stretnutia zaspievali s maminami milú pieseň Ahoj, ahoj, tak už sme sa zišli...

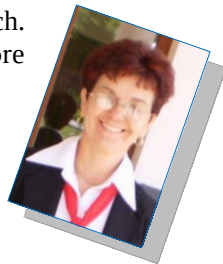
Na sviatok sv. Cyrila a Metoda sme sa zúčastnili diecéznej púte v Selciach pri Banskej Bystrici. Svätú omšu celebroid p. biskup Rudolf Baláž spolu s kňazmi za asistencie bohoslovcov.

Počas sviatku Panny Márie Karmelskej 16. júla sme boli pozvaní na kalvársku horu Urpín na svätú omšu. V súčasnosti tam pôsobia rehoľní bratia Bosí Karmelitáni, ktorí sa starajú o toto pútnické miesto.

Naša mládež s otcom Danielom sa zúčastnili duchovno-turistického výletu v Habovke na Orave. Počas pobytu robili krátke výlety do okolitej prírody. Vrátili sa 30. júla nadšení, a zdá sa, aj súdržnejší.

V prvú augustovú sobotu, tzv. Fatimskú sobotu, išli naši farníci s otcom Danielom na tradičnú púť na Staré Hory. V nedeľu sme sa o 15. hodine stretli v našom kostole na modlitbe posvätného ruženca a spevoch.

Deti našej farnosti boli od 16. augusta na letnom tábore v dedinke Močiar pri Banskej Štiavnici.

Počas letnej „dovolenky“ nášho duchovného otca Daniela vo farnosti zastupovali otec Pavol Pakoš a v nedeľu dôst. páni Jozef Repko z kňazského seminára a Mat'ko Kyška z Riečky.

Mária Gréčová

Spomienka na saleziána dona Foltina

Spomienka na vzácneho kňaza dona Štefana Foltina SDB

S úctou spomíname na vzácneho kňaza – misionára, ktorý 2. augusta 2010 odišiel na večnosť. Tento vzácny človek navštívil našu farnosť dvakrát v roku 2004 a 2007, keď nás oboznámil s misiou v Japonsku, kde pracoval viac ako 60 rokov. Jeho srdečnosť a úsmev jemu príznačný nám zostali v pamäti. Verím tomu, že aj teraz sa na nás usmieva.

Odpočinutie večné daj mu, Pane,...

Mária Gréčová

V japonskom meste Beppu zomrel v pondelok 2. augusta vo veku nedožitých 92 rokov misionár don Štefan Foltin. 11. januára by oslávil 60 rokov misijného pôsobenia v Japonsku. "Z celého srdca ďakujem dobrotivému Pánu Bohu, že mi doprial dožiť sa takého požehnaného veku a za toľké milosti,

ktoré mne neohodnému tak štedro udelil," napísal don Foltin pred dvoma rokmi v liste na Slovensko pri svojej 90-tke.

Don Štefan Foltin SDB sa narodil 24. septembra 1918 v Černíku pri Nitre. Absolvoval gymnázium v Šaštíne, maturoval na gymnáziu v Malackách. Ako salezián zložil prvé rehoľné sľuby 31. júla 1937. Filozofiu študoval v Moravskej Ostrave a v Trnave, teológiu vo Svätom Beňadiku (Hronský Beňadik)

a vo Svätom Kríži (dnes Žiar nad Hronom), kde bol 29. júna 1947 vysvätený za kňaza. Na misie do Japonska odišiel krátko na to 7. októbra 1948.

Po „štedrej“ večeri

Na územie krajiny vychádzajúceho slnka vstúpil 11. januára 1949. V Japonsku vyučoval cirkevné právo a liturgiu v tokijskom Čófu, potom náboženstvo a morálku v Ikuei Gakuin, desať rokov zastával funkciu riaditeľa katolíckej materskej školy a správcu farnosti v Mikawadžime. Ako misionár pôsobil v mestách Usa, Hita, Kicuki v okrese Oita.

"Vyučoval som na gymnáziu a dlhý čas som pôsobil aj ako riaditeľ materskej školy. Robil som to s horlivosťou, lebo som pochopil, že s evanjelizáciou ľudí treba začať od malička. Napríklad na katolíckom gymnáziu v Tokiu, kde chodilo 1700 žiakov, vyše 120 prijalo sviatosť krstu. Prostredníctvom detí sme sa dostávali k rodičom, z ktorých sa niektorí stali katolíkmi, ostatní nadobúdali priateľský vzťah ku kresťanstvu," povedal pre Katolícke noviny pri návšteve Slovenska v roku 2004.

Za pomoci amerických Slovákov dal v meste Usa vybudovať kostol, ktorý je zasvätený Sedembolestnej Panne Márii. "Okrem toho som zo slovenskej žuly priniesol do Japonska tabuľu, ktorú posvätili vtedajší biskupi Ambróz Lazík a Eduard Nécsey. Na tabuli boli vyryté nám všetkým milé slová piesne: Sedembolestná Panna Mária, tebe slovenská spieva krajina. Tabuľu sme umiestnili k soche Panny Márie umiestnenej vo výške 2200 m na Fudžijame, posvätnom vrchu Japoncov," povedal v tom istom rozhovore don Foltin.

Poznáte ich? Don Foltin a d.p. Kazimír Divéky v typickom japonskom oblečení –

V roku 1997 bola udelená donovi Foltinovi pocta ministra kultúry SR za dlhoročné šírenie ideí kresťanstva, humanizmu a za propagáciu slovenskej kultúry v Japonsku. Od Veľkej noci 2008 pôsobil don Štefan Foltin v meste Beppu ako vikár tamjšej saleziánskej komunity. V misiách prežil takmer 60 rokov. Ako sme už spomenuli, zomrel 2. augusta ráno o 2.45,

zaopatrený sviatosťami, v prítomnosti direktora svojej rehoľnej komunity. Pohreb bol 4. augusta o 12.00 v Beppu. Zádušnú sv. omšu v jeho rodisku v Černíku 5. augusta slúžil nitriansky sídelný biskup Mons. Viliam Judák.

(prebraté zo správ Tlačovej
biskupov Slovenska –
KBS

kancelárie Konferencie
Servis TK

Požehnanie „tehuľiek“

informoval Rastislav Hamráček SDB 3.8.2010)

Milú slávnosť zažila naša farnosť Svätého Ducha v Banskej Bystrici – Podlaviciach nedeľu. v prvú júnovú mesiac bol Keďže uplynulý nedávno Deň Deň matiek, otcov, detí, v júni Deň Daniel Bédi miestny pán farár požehnanie prišiel s ponukou farnosti, ktoré mamičiek Nazbieralo čakajú dieťaťko. počas sa ich päť, ktoré aj farskej sv. omše predstúpili pred oltár a prijali túto

ochranu a pomoc vo vrcholiacich týždňoch a rodiny, ale aj mesiacoch svojho požehnaného stavu. Následne v svojom priaznivo modlitbách veriacich prosili za seba, za svoje za všetkých, aby nás Pán života chránil a sprevádzal svojou

Deň pokračoval procesiou „Božieho tela“, oltáriky pripravili jednotlivé modlitbové spoločenstvá farnosti. Popoludní sme sa stretli na ružencovej

pobožnosti a z kostola naše kroky viedli na neďaleké ihrisko, kde sa odohral futbalový zápas „ako príprava na MS“ medzi ženatými a slobodnými. Pán farár sa nevedel

zaradiť, keďže je aj „ženatý“ s katolíckou cirkvou, aj slobodný „so záväzkami“, zobral píšťalku a zápas rozhodoval. Pre deti rôzneho veku boli pripravené hry, úlohy, skoky ale hlavne sladké odmeny.

Tento bohatý deň sme zakončili posedením pod limbou, kde si opäť všetci prišli na svoje.

(TK KBS informovala Mária Gréčová – príspevok v plnom znení bol uverejnený v časopise ZRNO, krátený ho aj s fotografiou uverejnili Katolícke noviny 20.6.2010)

Sila Eucharistie

Skôr ako napíšem pár riadkov o tom, ako sme slávili sviatok Najsvätejšieho Kristovho tela a krvi v našej farnosti, skúsme sa zamyslieť nad tým, v čom je sila Eucharistie?

Spomínam si na udalosť, ktorú som čítala v knihe Eucharistické zázraky. Odohrala sa v Severnej Amerike v 20. storočí. Jeden misionár sa ponáhlal k umierajúcemu. Cestou sa však kvôli búrke musel zastaviť v hostinci. Akonáhle búrka skončila, vyskočil na koňa a cválal rýchlo poskytnúť útechu. Po niekoľkých míľach si spomenul, že vo svojej izbe v hostinci zabudol náprsnú tašku s hostiou. Zamestnanci hostinca neboli katolíci. Báľ sa, že tašku vyhodí. Veľmi sa preľakol. Pri návrate do hostinca jeho majiteľ ho privítal slovami: „Dobre, že ste sa vrátili, lebo sme si nevedeli rady. Dvere vašej izby nie a nie otvoriť. Cez kľúčovú dierku sme spozorovali silný jas.“ Duchovný veľmi hravo otvoril izbu a hodil sa pred stolom, ktorý bol ožiarený nebeským jasom, na kolená. S vážnosťou a úctou vysvetlil hostinskému i zamestnancom, že v hostii je prítomný sám Boh, a to ako Boh i Človek, s telom, krvou i s celou svojou dušou.

Tento zázrak urobil na všetkých taký hlboký dojem, že celá rodina i všetci zamestnanci sa stali veriacimi katolíkmi.

(V knihe Eucharistické zázraky je viacero zaujímavých skutočných

príbehov, napr.
Žiarivá hostia,
Premena
hostie...)

Tento sviatok sme v našej farnosti slávili 6. júna. Naš nebeský Otecko nám požehnal

nádhernú nedeľu. Už ráno bolo prežiarené slnečným jasom. Na tvárach ľudí kráčajúcich do kostola vládla dobrá nálada. Samotná svätá omša mala veľmi pekný a dôstojný priebeh. Po nej, ako je to už v našej farnosti zvykom, nasledoval sprievod okolo kostola. Dojatie zo svätej omše ešte prehĺbil pohľad na balansujúce jednorôčné ale aj staršie dievčatká v bielych šatôčkach. Niektoré boli tak nadšené svojou funkciou, že najradšej by z košíčka všetky kvietky vysypali hneď pri prvom oltáriku. S Božím požehnaním z rúk nášho pastiera rozbehli sme sa (hladní na tele, ale plní na duchu) k sviatočnému obеду.

Sila Eucharistie a ja

Stalo sa vám už niekedy, že aj napriek snahe vnímať obsah omše, Božie slovo, príhovor kňaza, zostali

ste prázdni, neoslovení a vlastne v chráme len fyzicky prítomní?

Toto sa mi prihodilo počas našej farskej púte mladých rodín na Staré Hory. Cítila som hroznú únavu, vnímala vrtenie detí... Ešte v rade na Sviatosť oltárnu pretierala som si oči. „Ach, Pane, odpusť mi moju nesústredenosť a očisť ma, aby si mohol vstúpiť do čo najčistejšieho chrámu.“ Náš Otecko nás vidí a pozná naše myšlienky. Po prijatí hostie, v ktorej je skutočne skrytý čistý Pán Ježiš - jeho telo i krv, zrazu som pocítila úžasnú silu, fyzickú i duchovnú. Zaliala ma radosť a verím, že to bolo i navonok vidieť.

„V hostii je prítomný sám Boh, a to ako Boh i Človek, s telom, krvou i s celou svojou dušou.“

Beáta Haviarová

Farský deň v Podlaviciach

1. septembra 2010 v našej farnosti, ktorá je zasvätená Duchu Svätému, sme mali milú slávnosť. Pripomenuli sme si 8 rokov od jej založenia. Svätú omšu celebroidal Mons. ThLic. František Kapušňák, SF, s našim pánom farárom Mgr. Danielom Bédim, SF, a s

duchovným správcom banskobystrickej nemocnice Mgr. Jurajom Adamkovičom. Liturgiu obohatili spevácke zbory mládeže a dospelých. Po sv. omši deň pokračoval poklonou, ktorej sa zúčastnili spoločenstvá z farnosti, a to spoločenstvo matiek

modliacich sa za deti, ružencové spoločenstvo, mládež, spoločenstvo rodín a zbor dospelých. Adoráciu pretkali meditáciami a spevmi. Vo večerných hodinách sme sa stretli opäť v priestoroch fary a v priateľskom ovzduší – rozhovormi, hrami, pozeraním filmu sme zakončili Farský deň. Celý tento deň sa niesol v duchu vďačnosti za farnosť, chrám a spoločenstvo veriacich. Mária Gréčová

Ako sa spevom spojila Banská Bystrica so Zvolenom ...

**Ako sa spevom spojila
Banská Bystrica so Zvolenom ...**

V nedeľu 13. júna 2010 o 15:00 sa vo farnosti Sv. Ducha v Podlaviciach konala v rámci „Roka kresťanskej kultúry“ prezentácia banskobystrických farských speváckych zborov. Toto podujatie sa konalo už tretíkrát. Na oslavu Boha a jeho Matky spievali: katedrálny zbor Xavérius pod vedením Martina Kaššu, spevácky zbor Laudate Dominum zo Sásovej pod vedením Františka Hermanna, spevácky zbor z farnosti Sv. Michala Archanjela z Fončordy pod vedením Dariny Kunkovej a podlavický spevácky zbor Cantate Deo pod vedením Jána Bullu. Po prezentácii programov jednotlivých zborov zúčastnené banskobystrické zbory zaspievali „Sviaty Bože“ od Petra Iljiča Čajkovského.

si všetky
spoločnú skladbu

Dominicus Zvolen - Západ

Pozvanie na koncert prijali aj hostia z farnosti dominikánov Zvolen – Západ, konkrétne spevácky zbor Dominicus. Po druhýkrát hostovala ženská vokálna skupina Viabella.

Zbierka z tohto benefičného koncertu bola odoslaná na pomoc ľuďom v povodňami postihnutých oblastiach.

Mária Gréčová

...farský guláš...

**Ja sa gúľam, ty sa gúľaš,
mali sme tu farský GULÁŠ...**

Áno, milí priatelia, niektorí sa aj gúľali, keď na bruškách v pekne pokosenej trávě papali.

Tu hľadáte, ako nám chutilo...

A ako by to bolo, keby ovečky nemali pastiera...?

Tým chytrejším sa ušlo aj miesto pri stole...

a iní si museli postáť.

Ale guláš nám nepadol z neba
výsledok týchto
usilovných
pánov, ktorých

môžeme vídať na rôznych farských akciách, dokonca aj na sv. omšiach. A aby tam neboli sami, privstali si aj tieto tri dámy, odhodlané pomôcť s prípravou GULÁŠU – mimochodom záhadného pokrmu, ktorého ingrediencie pozná každý, ale presný spôsob prípravy sa dozviete, iba ak si nabudúce aj vy privstanete...

Ako sa blížil čas kŕmenia, aj hladných krkov pribúdalo. Hneď tuto máme dvoch, ktorí to

nevydržali a vrhli sa na rybičky z jazierka pri kostole (nechcem bonzovať, ale Frederik bol asi najhladnejší, lebo jednu aj zjedol... mne osobne sa pochválil). Áno, vážení, hlad robí naozaj svoje...

Tí trpezlivejší (alebo menej hladní?) sa radšej

pridali ku kapele, ktorá nám celý čas spríjemňovala atmosféru

energickou punkovou hudbou... Ivo Pánik bol dokonca

taký milý, že nám prenechal mikrofón, a tak sme sa pri ňom vystriedali viacerí... Zo všetkých

bola však najsUPERBOMBASTICKEJŠIA pani kostolníčka a myslím, že obrovský funclub. Nikto ani nedýchal, keď spievala naše srdcovky...

No a po dobre odvedenej práci, dobrý veget... Presne tak, ako to má byť!

A čo na záver? ...kto nebol, môže ľutovať ☺

Janka Tučková (teda ja som bola, neľutujem)

Posedenie pri farskom guláši

Kto z nás by nemal rád leto, ktoré obohacuje telo aj dušu. Prináša viac športu, pohybu, výletov do prírody a oddychových podujatí.

Farské spoločenstvo v Podlaviciach každý rok organizuje posedenie pri guláši. Tohto roku sa uskutočnilo 26. júna. Bolo plné radosti a vzájomného spoznávania. Deň pred hostinou

sa veru zaleskli aj

slzičky v očiach. Krájať cibuľu a pri tom nezaplakať je umenie. Ľahké nebolo ani očistiť za vrece zemiakov, no s láskou a humorom sa všetko robí ľahšie. Takže prípravy sa zvládli a v sobotu už prejavili svoj talent kuchári – chlapi, ktorí varili a opekali. Po dlhšom čase sa otestoval krb v altánku a opäť sa osvedčil. Guláš bol výborný

a kuriatka opečené do chrumkava lákali aj vôňou, aj vzhľadom. To však nestačilo. Prispeli všetci, čím mohli. Niektorí prípravou, no všetko má svoj čas. Pán farár najprv tieto dary požehnal, potom sa jedlo, pilo aj tancovalo. Veru mnohí chodili tanečnými krokmi, keď mládež začala hrať a spievať. Všetkých nás upútalapani

kostolníčka, keď si s elánom a krásnym zvučným hlasom zaspievala do mikrofónu pár pesničiek a prispela tak k našej radosti a zábave. Svojou bezprostrednosťou si najviac pozornosti vynútili deti. Veď priestoru na futbal, behanie a skákanie bolo dosť.

Aj rodičia boli spokojní do chvíle, kým neprišiel čas ísť domov. Niektorí odišli,

iných sme privítali. Pred večerom na faru dorazili cyklisti zo Slovenska, ktorí venovali svoj čas a námahu ísť do Betlehema na púť obetovanú za počaté deti. S radosťou sme im ponúkli občerstvenie a povzbudili ich na ďalšiu cestu. Noví ľudia, nové zážitky, ale hlavne prítomnosť Božia a úprimná radosť sprevádzala v tento deň mnohých z nás.

Vďaka Bohu za všetko požehnanie, za počasie, radosť,
jedlo, pokoj na duši
a vďaka za

SV. CYRIL A METOD, SLOVANSKÍ VIEROZVESTCOVIA

Cyril (predtým Konštantín) sa narodil v Solúne. V Carihrade dostal vynikajúce vzdelanie. Spolu s bratom Metodom prijal misiu zveľadiť katolícku vieru a zriadiť cirkevnú provinciu u Slovanov na Veľkej Morave (863). Svätí bratia preložili do staroslovienčiny Sväté písmo a liturgické knihy. Zaznačili ich písmom, ktoré vynášiel Cyril. Pozvali ich do Ríma, aby podali správu o svojej apoštolskej činnosti. Hadrián II. potvrdil slovienskú reč za liturgickú. Cyril prijal v Ríme mníšske rúcho a tam aj zomrel 14. februára 869.

Metoda vysvätili za biskupa a pôsobil najprv v Panónii, potom ako arcibiskup a apoštolský legát pro fide na Veľkej Morave. Veľa si vytrpel od nepravdníkov, ale rímski pápeži ho podporovali. Zomrel 6. apríla 885. Pápež Ján Pavol II. vyhlásil svätých bratov Cyrila a

farské púte...

všetkých ľudí, ktorí sa tejto akcie zúčastnili.

Alica Horská a Milan Gráč

Diecézna púť v Selciach

5. júla z príležitosti sviatku sv. Cyrila a Metoda.

Keď si Slovensko uctieva vierozvestcov Cyrila a Metoda, veriaci Banskobystrickej diecézy spolu s diecéznym biskupom Rudolfom Balážom slávilí svätú omšu v Selciach – vo farskom kostole Sv. Cyrila a Metoda. Pútnikov privítal miestny pán farár Gabriel Brendza. Pred svätou omšou sa pútnici spolu s bohoslovcami kňazského seminára sv. Františka Xaverského pomodlili modlitbu posvätného ruženca za duchovné povolania a obnovu národa.

Farnosť na slávenie pamiatky svojich patrónov pripravila aj program duchovnej obnovy počas troch dní. V nedeľu 4. júla do Seliec zavítali kňazi, ktorí vo

farnosti v minulosti pôsobili, a prihovorili sa veriacim. Na tradičnú Cyrilometodskú púť do Seliec veriaci z blízkych obcí a Banskej Bystrice obyčajne putujú pešo, niektorí pútnici zo vzdialenejších miest diecézy putujú na bicykloch.

Selce sa stali pútnickým miestom ku cti vierozvestcov zásluhou známeho banskobystrického biskupa Štefana

Moyseša, ktorý v roku 1863 zorganizoval v Ban-skobystrickej diecéze okázalé oslavy 1000. výročia príchodu Cyrila a Metoda. Aktuálny diecézny biskup Rudolf Baláž obnovil tradíciu diecéznych púti do Seliec a v roku 1996 vyhlásil kostol sv. Cyrila a Metoda v Sel-ciach za diecézne centrum cyrilometodskej úcty.

Po ukončení slávnostnej sv. omše otec biskup vyjadril uznanie farnosti ako aj hosťujúcemu organizatovi Matúšovi Kucbelovi za dôstojnú atmosféru púte ku cti vierozvestcov. Vďační Selčania – ako sa patrí - pútnikov pohostili. Božena Höferová

Slávnosť na Kalvárskej hore - Urpín

Sviatok Panny Márie Karmelskej 16. júla 2010 bol na banskobystrickej Kalvárii spojený so slávnosťou, ktorú usporiadali Bosí bratia Preblahoslavenej Panny Márie z Hory Karmel, pátri bosí karmelitáni. Zastúpenie tu mali aj členovia svetského karmelitánskeho rádu a kontemplatívne Sestry bosé karmelitánky vďaka dvom spolusestrám z Detvy. Hlavným celebrantom slávnosti bol Mons. Vladimír Farkaš, riaditeľ biskupského úradu, ktorý prijal pozvanie pátrov karmelitánov. Pre karmelitánsku duchovnú rodinu vo svete tento sviatok predstavuje hlavnú slávnosť.

Vladimír Farkaš v homílii vyzval prítomných na spoločné zamyslenie sa „nad cestou ku Kristovi, ktorou je Mária.“ Božia Matka a učiteľka vnútorného života rádu karmelitánov sa stáva príkladom všetkým veriacim pri prijímaní, meditovaní a uskutočňovaní Božieho slova. „Matka Božia vie, čo je to nosiť Slovo Božie pod svojím srdcom tak, ako to len ženy vedia pomenovať, keď sú v požehnanom stave,“ zamyslel sa Mons. Farkaš. Mariánska duchovná cesta k Bohu je o meditovaní a o rozjímaní Svätého písma v láske, tichosti a pokore, pokračoval ďalej. Pokoru a tichosť pri stretnutí s Božím slovom odporúčal v homílii Vladimír Farkaš aj nám, prítomným pútnikom. Na slávnosti sa zúčastnili veriaci rôznych vekových i spoločenských kategórií. Hlavný celebrant im predložil príklad Božieho sluhu Jána Pavla II. a svätého kapucínskeho pátra Pia. Obaja kňazi, ako povedal, boli mariánski ctiteľia. Úcta k Panne Márii, ktorá prijala vtelené Slovo, podľa Vladimíra Farkaša, priviedla Karola Wojtylu, neskoršieho pápeža Jána Pavla II., k novému teologickému pohľadu, nazývanému Teológia tela.

Páter Rudolf Bartal OCD, v mene Bratov bosých karmelitánov, poďakoval za účasť na slávnostnej eucharistii aj prítomnému rektorovi diecézneho kňazského seminára Jánovi Viglašovi a kňazom, ktorí pôsobia vo farnostiach mesta pod Urpínom. Po

slávnosti mohli záujemcovia prijať karmelitánsky škapuliar spojený s krátkou pobožnosťou. Slávnosťou tak ukončili deväťdňový cyklus svätých omší s modlitbou ku cti Karmelskej Panny Márie, zvaný deviatnik. Pôvod dnešného Rádu bosých karmelitánov a sestier bosých karmelitánok siaha do 5. storočia n.l. Vtedy začala skupina byzantských pustovníkov viesť život inšpirovaný postavou proroka Eliáša v pohorí Karmel. Za učiteľku vnútorného života si vybrali Bohorodičku Pannu Máriu.

Bohorodičku Pannu Máriu.

Dnes si ju Katolícka cirkev uctieva s titulom Kráľovná Karmelu, podľa pohoria v Izraeli. Prví mníši na Karmeli sa v samote a rozjímaní usilovali o premenu srdca. História karmelitánskeho škapuliara je spojená s nútenou emigráciou pustovníkov z Karmelu. Po príchode do Európy sa rád ocitol v situácii po IV. Lateránskom koncile (1215), na ktorom sa schválilo ohraničenie

počtu reholí. Podľa tradície, generálny predstavený Šimon Stock v stave ohrozenia naliehavo prosil Matku Božiu o príhovor. Vo videní dostáva uistenie a karmelitánsky škapuliar.

Zdroj : TK KBS informovala Zuzana Juhaniaková

Sviatku Karmelskej Panny Márie na Urpíne sme sa zúčastnili spolu s našim pánom farárom otcom Danielom aj my - farníci z Podlavíc. Sme vďační, že pátri Bosí karmelitáni slávnosť usporiadali a mohli sme s ostatnými prítomnými sláviť Eucharistiu spolu s karmelitánskou rodinou vo svete.

Božena Höferová

Možno neviete, že Urpín nie je len pivo.

Banská Bystrica zvykne byť často nazývaná mestom pod Urpínom.

Urpín s nadmorskou výškou 510 m n. m. leží na ľavom behu Hrona a je typickým vrchom, ktorý sa vypína nad Banskou Bystricou. Urpín je stará vyhasnutá sopka. Na jeho vrchole sa v dávnej minulosti nachádzala obec, po ktorej nezostali žiadne stopy. O jej existencii hovorí pár zmienok v historických dokumentoch. Predpokladá sa, že obyvatelia tejto obce sa živili ťažbou dreva a výrobou uhlia pre huty, ktoré sa nachádzali v Banskej Bystrici a na jej okolí. V týchto hutách sa spracúvala meď a vyrábalo sa striebro. Pod Urpínom sa nachádza časť mesta Banská Bystrica nazývaná Uhlisko. Urpín je s mestom spojený sieťou turistických chodníkov. Poskytuje výhľady na Banskú Bystricu, hrebeň Nízkyh Tatier, časť Veľkej Fatry a Starohorských vrchov. Keď sa dostanete na vrchol Urpína, vedie odtiaľ turistický chodník na Vartovku, kde je mestská hviezdáreň.

Na Urpíne sa nachádza opravená Kalvária. Opravu realizovala rímskokatolícka cirkev a financovala ju z vlastných diecéznych zdrojov. Peniaze boli získané z predaja prebytočného majetku. Projekt tvorila rekonštrukcia krížovej cesty so

zastaveniami i s kaplnkami, vrcholovej kaplnky sv. Kríža a lipovej aleje. Zahŕňal tiež vybudovanie malého kláštora s ubytovaním pre šiestich karmelitánov i s kaplnkou, ktorý by napomáhal ochrane celej krížovej cesty (aby nebola zdevastovaná ako skôr opravená kalvária v Banskej Štiavnici) a slúžil na oddych pútnikov.

Teraz trochu histórie vzniku Kalvárie: Pátri jezuiti prišli do Banskej Bystrice v roku 1648, výrazne sa pričínili o obrodenie katolíckej viery v meste a jeho okolí. Vznik prvých kaplniek sa datuje do druhej polovice 17. storočia, historické prameňe hovoria o roku 1689 (Na Španiu Dolinu už bolo ďaleko chodiť – krížová cesta z Banskej Bystrice z roku 1663-1665). Vrcholový objekt Kalvárie - kostolík ako Kaplnku Božieho hrobu s malým nádvorím postavili v rokoch 1712 až 1713 obyvatelia zachránení po morovej epidémii, ktorá postihla B.Bystricu v roku 1710. Do tohto obdobia spadá aj výsadba lipovej aleje. Posledná oprava Kalvárie bola v roku 2008. Kalvária na Urpíne sa od iných líši pôvodom. Vznikla za pôsobenia rehole jezuitov a tie mali na rozdiel od františkánskej len osem zastavení, ktoré hovorili o Ježišovej ceste na Golgotu. Ako každý liturgický priestor bola určená na modlitbu. Slúžila aj ako miesto spoločných stretnutí kresťanov, zvlášť na začiatku 18. storočia v ťažkých rokoch morovej epidémie bola miestom spoločných prosieb za záchranu mesta. V roku 1714 dokončili sedem zastavení umučenia Krista (neskôr doplnili o ôsme), ktoré boli rozmiestnené v pravidelných vzdialenostiach a lemované chodníkom stúpajúcim po miernom svahu až k vrcholu Kalvárie. Každá zo zastavení mala svojho patróna: 1.zastavenie – Martin Liebhart, šafár v Medenom Hámri; 2. - Jozef Sauverin, jezuita; 3. – Andrej Jakub Schmidt, šafár kremnickej komory; 4.– Mária Terézia Agner, správkyňa Vinšachtu v Banskej Štiavnici; 5. – Benedikt Lanzer, mestský senátor; 6. – František Pessovin, mešťan; 7.– Juraj Felner, komorský pisár.

Vartovka - Na obranu banských miest bol v roku 1564 vytvorený vojenský poriadok. Jeho ťažiskom boli ustanovenia

o spôsobe oznamovania pohybu nepriateľa. V prípade overeného nebezpečenstva sa výstraha podávala ďalej pomocou ohňa a dymu. Súčasne postavili na vybraných miestach pozorovacie veže – Vartovky. Tak vznikla v roku 1578 aj strážna veža nad Bystricou. Bola situovaná juhovýchodne od mesta vo výške 568 m n.m. Štvorboká veža má priesvit 4x4 m a výšku 8 m. Hrúbka múrov bola 60 cm. Objekt bol pokrytý drevenou strechou, pozorovací priestor chránilo drevené zábradlie. Na vrch veže sa vystupovalo po drevenom schodišti. Turecké vojny sa približne po sto rokoch skončili. Z Vartovky sa stalo obľúbené

vychádzkové miesto pre Bystričanov. Výhľad z Vartovky je skutočne úžasný. Vyhliadková veža na Vartovke sa zachovala v nezmenenej podobe až do polovice 20. storočia. Pri prechode frontu v marci 1945 bola veža vážne poškodená a bola na istý čas ponechaná svojmu osudu. V snahe zachovať objekt a využiť ho na nové ciele, rozhodli sa členovia astronómického krúžku pri Dome osvetly v B.Bystrici vybudovať v jeho priestoroch ľudovú hviezdáreň. Dňa 2.5.1961 bolo nové kultúrne zariadenie odovzdané verejnosti. V roku 1982 bola dokončená výstavba západného krídla hviezdárne, kde bola neskôr nainštalovaná druhá

dovolenka

kopula.

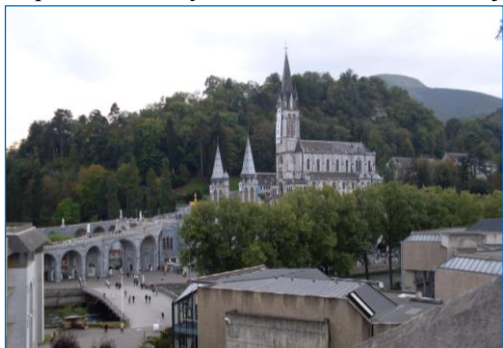
Zdroj: <http://believer.blog.sk/detail.html?a=9ce63bbf4c47426a6978e5e4aea60223>

Dovolenka má pre každého človeka iný význam. Krátky slovník slovenského jazyka (SAV r. 1989) ju popisuje ako: „dočasné uvoľnenie z pracoviska (najmä na zotavenie) s tým, že poznáme riadnu, mimoriadnu a materskú dovolenku.“ Pre väčšinu ľudí pojem dovolenka znamená predovšetkým oddych od pracovného zaťaženia a vypätia, s čím je spojená hlavne zmena prostredia, v ktorom sa prevažnú časť roka nachádzajú.

Pre mamičky s malými deťmi, ktoré väčšinu času trávajú so svojimi malými ratolesťami na v minulosti nazývanej „materskej dovolenke“, je vítanou zmenou - dovolenkou aj malá návšteva kina, divadla, kaviarne prípadne fitness centra v spoločnosti manžela, partnera alebo priateľov.

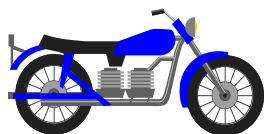

A čo znamená dovolenka pre mňa a väčšinu slovenských rodín? Je to čas dobehnúť zameškané, často je to realizácia konzervačných a záväzových prác v spojení s dozrievajúcim ovocím, zeleninou či so zberom húb, alebo je to tzv. dovolenka „na malte“ spojená s maľovaním, úpravou, prestavbou bytov alebo domov. Nie je dôležité, či sa dovolenkujúci človek nachádza na dovolenke doma, na chate, v hoteli či v apartmáne alebo v stane, v tuzemsku alebo zahraničí. Hlavne, že okrem prípadného telesného relaxu dôjde aj k relaxu duše. Niektorí potrebujú na relax duše pobyt dlhší ako dva

týždne mimo domova, inému stačí aj pobyt doma. Ja osobne som zistila, že pre mňa pravým relaxom duše nebola dovolenka v Egypte, napriek tomu, že bola skutočne krásna a mnou vytúžená od malička, ani dovolenka pri mori či na Slovensku so zabezpečenou stravou, alebo pobyt v kúpeľoch. Pravým relaxom duše bola pre mňa trojdňová návšteva Lúrd - pútného miesta, ktoré ma naplňa maximálnym pocitom istoty a pokoja pri každej spomienke.

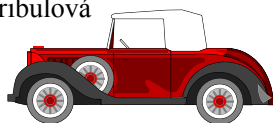
Prajem každému, aby na dovolenke dosiahol okrem oddychu tela aj pravý relax duše, o ktorý sa bude môcť oprieť vo všedné dni.

Požehnanie áut

Tribulová

Eva

a iných dopravných prostriedkov

Požehnanie tvorí hlavnú časť svätenín. Naznačuje sa tiež povaha a spôsob účinku sväteniny. V 4. storočí je už známe cirkevné žehnanie. Najstaršie žehnania sa uvádzajú už okolo roku 200, boli to žehnania novomanželov a potravín. (Malý teologický lexikón, 1977)

Požehnanie áut nadobudlo aj na Slovensku tradíciu. Už 7. rok na sviatok sv. Krištofa požehnával p. farár Daniel Bédi autá na parkovisku pri Kolibe u sv. Krištofa v Uľanke. Napriek dažďu sa 25. júla o 15. hodine pred Kolibou zhromaždili desiatky áut a ich šoféri sklonili hlavy na požehnanie.

Požehnávanie sa uskutočnilo aj u nás vo farnosti na parkovisku a pred kostolom. Veriaci si dali požehnať autá, motorky, bicykle, ba dokonca aj detské kočíky a barly.

Gréčová

Mária

Modlitba vodiča auta

Bože, ty si pánom života a smrti, utvrd' ma v presvedčení, že i pri jazde musím zachovávať zákon lásky k blížnemu a mať ohľad na ostatných ľudí. Chráň ma pred vystatovaním sa na ceste a pred ne-miernou rýchlosťou v jazde. Aj za volantom si chcem stále uvedomovať zodpovednosť za vlastný život a za život blížnych. Amen.

Sv. Krištof

Sviatok má 28. júla, zomrel okolo r. 250. *Význam mena: nesúci Krista (gr.). Emblém: často sa zobrazuje ako obor s palicou v ruke, na chrbte nesie dieťa Ježiša. Patrón šoférov, cestujúcich, pútnikov, športovcov; pred búrkou, epidémiou.*

Sv. Krištof patrí medzi veľmi známych a populárnych svätých. Pred Druhým vatikánskym koncilom (1963) patrila aj k tzv. Štrnástim pomocníkom v núdzi. O jeho živote a smrti nevieme však povedať nič určitého. Podľa legendy bol synom pohanského kráľa (v Kanaáne alebo v Arábii). Kráľova manželka bola však kresťankou. Vďaka jej modlitbám sa im narodil syn, ktorého pohanský kráľ

nazval Offerus (Offro, Adokimus alebo Reprebus) a zasvätil ho pohanským bohom Apollovi a Machmetovi. Offerus sa vyznačoval veľkou silou a obrovskou postavou. Keď dospel, chcel slúžiť len tomu najmocnejšiemu, koho stretne. Slúžil teda mocnému kráľovi a potom aj satanovi. No zistil, že aj satan sa trasie pred krížom. Hľadal teda ďalej a našiel istého pustovníka (Babylasa), ktorý mu povedal o Bohu a naučil ho základným pravdám viery. Krištof sa dal pokrstiť. Ako svoju úlohu a Božiu vôľu pre seba považoval pomáhať ľuďom dostať sa na druhý breh prudkej rieky. Jeden deň sa stalo, že prišlo dieťa, ktoré chcelo ísť tiež na druhý breh. Krištof ho teda vzal na plecia a niesol. Dieťa však bolo každým krokom ťažšie a ťažšie. Krištofovi sa zdalo, akoby niesol celý svet na svojich ramenách. Dieťa sa mu predstavilo ako Spasiteľ celého sveta a kázalo mu, aby zapichol svoju palicu do zeme na brehu rieky. Krištof tak urobil a do druhého dňa palica zapustila korene a vyrástla z nej nádherná palma. Veľa ľudí sa vďaka tomuto zázraku obrátilo. Tamojší kráľ sa na to nahneval, nechal Krištofa zavrieť do väzenia a neskôr ho dal sťat'.

Potiaľto grécka legenda, ktorá vznikla azda v 6. storočí. V polovici 9. storočia sa už šírila aj na území Francúzska. Sv. Krištof však skutočne jestvoval, bol mučeníkom, ako dosvedčujú viacerí historici a svätci vo svojich dielach. Žil v Licii (dnešné Turecko). Zomrel zrejme za cisára Décia. Je patrónom mnohých chrámov a kláštorov.

zdroj: <http://www.knazi.sk/svati/ksvaty>

Farár žehnal motoristom: Vysvätím vás, nehavarujete! (Nový čas, 26.7.2010)

Chcú jazdiť bezpečne! Keďže čoraz viac ľudských životov vyhasína na cestách, vodiči si svoje autá nechali pokropiť svätenou vodou.

Banskobystrický farár Daniel Bédi včera desiatkam motoristov požehnal na parkovisku mesta pod Urpínom v mestskej časti Uľanka.

Pretekár Jaro Baránek (49) si nechal posvätiť historické ferrari.

Autor: fab, Nový Čas

Podľa neho by to malo obmedziť nehody. Svätý Krištof je považovaný za patróna vodičov a bezpečnosti premávky.

„Preto som sa rozhodol už po siedmykrát v deň jeho sviatku posvätiť

autá,“ vysvetľuje farár Daniel Bédi. Na cestách sa stáva veľa

havárií, počas ktorých umierajú ľudia. „Božia priazeň je teda v tomto prípade potrebná. Samozrejme, aj vodiči musia jazdiť zodpovedne. Pomôže to, aby na cestách nezmieralo toľko ľudí,“ vraví farár.

Štvorkolesového miláčika si dal posvätiť aj automobilový pretekár Jaro Baránek (49). S historickým ferrari začal tento rok pretekať. „Myslím, že mi to pomôže. Niektí nad mojím autom bude bdieť. Chcel by som, aby bolo úspešné, a aby som na ňom jazdil bez nehody,“ povedal Baránek.

Posväcovanie áut je podľa D. Bédiho bežné v európskych krajinách. On s tým na Slovensku začal pred siedmimi rokmi.

Farár Daniel Bédi posvätil na parkovisku v Banskej Bystrici desiatky áut.

Pod Donovalmi posväcovali autá

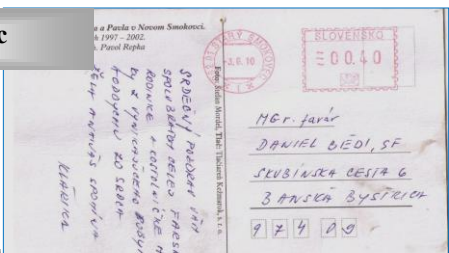
Markíza 25.7.2010, TV noviny

Pod Donovalmi neďaleko Banskej Bystrice dnes požehnávali autá. V zahraničí je to bežné a aj u nás sa autá požehňávajú už sedem rokov.

Jakub Bubeník, redaktor TV Markíza: „Najskôr sa veriaci spoločne pomodlili za božiu ochranu na cestách a potom im farár posvätil autá. Dnešný sviatok sv. Krištofa, ktorý je patrónom cestovateľov, si spoločne pripomenuli vodiči z viacerých kútov Slovenska. Táto rodina z Martina si dala auto požehnať po prvýkrát.“ Veriaca: „Aj nás to prekvapilo, že to vôbec takéto niečo je, tak chceli sme aj my vyskúšať, keď veríme.“ Veriaci: „Viem, že to už je tradícia, tak som využil aj túto božiu priazeň.“ Jakub Bubeník, redaktor TV Markíza: „Napriek daždivému počasiu prišlo na parkovisko pod Donovaly vyše sto áut. My sme našli aj jedno netradičné.“ Jaroslav Baránek: „Chcem,

aby bolo posvätené a sprevádzalo ma takto na pretekoch.“ Daniel Bédi, farár: „Božie požehnanie, či Božia ochrana, Božia priazeň, je veľmi potrebná pre nás všetkých.“ Jakub Bubeník, redaktor TV Markíza: „Okrem áut či už pretekárskych alebo bežných neobišli na prázdno ani kamióny a bicykle. Svätý Krištof by tak mal chrániť na cestách aj ich.“
Servis TK KBS, 26.7.2010, MON

„Srdečný pozdrav Vám, spolubratom, celej farskej rodine a kostolníčke Matienke z vynikajúceho pobytu a oddychu zo srdca želá a na Vás spomína Klárka.“
ĎAKUJEME!

Kreslo pre host'a

„Aj keď prídu problémy, s pomocou Božou a dobrou náladou ich prekonávam ľahšie.“

Jeho hlas začujete z chóru takmer pri každej sv. omši, keď vkročíte do kostola. Jeho smiech a dobrá nálada ovplyvní každého, kto sa s ním stretne. Často ho vidieť pracovne naladeného v okolí areálu kostola. Reč je o predsedovi farskej pastoračnej rady a vedúcom speváckeho zboru dospelých v Podlaviciach

Jankovi Gréčovi, ktorý mi prezradil niekoľko zaujímavostí zo svojho života.

1. Janko, odkiaľ pochádzaš a čo ťa priviedlo do Banskej Bystrice?

Narodil som sa v Banskej Štiavnici. Po skončení strednej školy som prišiel za prácou do Banskej Bystrice. Tu som sa zoznámil s mojou manželkou, s ktorou máme spolu štyri už dospelé deti.

2. Už niekoľko rokov „šéfuješ“ podlavickému speváckemu zboru CANTATE DEO. Ako si sa k tomu dostal?

Bolo to v septembri roku 2003, na podnet bývalého pána farára Kazimíra Divékyho, ktorý nás oslovil, aby sme nacvičili nejaké piesne na birmovku. Dali sme sa dokopy, muži aj ženy, a celkom dobre to dopadlo. Vytvorili sme zmiešaný spevácky zbor, ktorý vlastne vediem dodnes.

Vyzerá na „šéfa“ speváckeho

3. Hovorí sa, že: „Kto spieva, dvakrát sa modlí.“ Spieval si si už od malička, alebo ťa to chytilo až neskôr?

Spev ma veľmi lákal už od malička. Počúval som hlavne lyrickú hudbu a spieval som si rôzne šlágre, len tak pre seba. Spievať na verejnosti som nemal odvahu. Hudba mi dodnes dodáva elán a chuť do života. Je to úžasná vec, ktorá ma vždy pozitívne

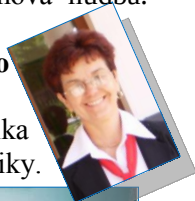
Maturant

ale

naladí. Od roku 1983 do 2003 som bol členom speváckeho zboru XAVERIUS v katedrálnom kostole, kde ma zaujala chrámová hudba. Nechýbal som ani na jednej skúške.

4. Aj keď je spev zároveň aj tvoja záľuba, nie je to časovo náročné?

Človek na čo chce, na to si čas nájde. V zbore spieva aj moja manželka Marienka a plne ma v tom podporuje. Raz týždenne mávame nácviky. Aj keď bývajú aj slabšie chvíľky a znechutenia, nevzdávam to. Naš zbor sme odovzdali pod ochranu Panny Márie, ktorej pomoc neustále pociťujem. Okrem spevu tvoríme aj pekné spoločenstvo, ktoré sa vie stretnúť a porozprávať aj mimo nácviku. Spoločne oslavujeme sviatky a jubileá členov nášho zboru.

Jankove poklady

5. Kde všade spievate?

Základom sú liturgické spevy v našom kostole, chodievame spievať aj na mariánske púte, zúčastňujeme sa prezentácie našej farnosti pri rôznych príležitostiach a tiež organizujeme stretnutie speváckych zborov celej Banskej Bystrice.

6. Okrem spevu si aj vedúci liturgickej sekcie. Čo to obnáša?

Mám na starosti lektorov, dohliadam na rozpis liturgických čítaní a žalmov. Ak nie je organista, tak sám spievam žalmy a piesne z JKS.

7. Ako sa cítiš ako novovymenovaný predseda farskej rady?

K úlohám pristupujem zodpovedne, je to veľmi náročná funkcia. Musím koordinovať činnosť všetkých sekcií a zvolávať stretnutia. Zatiaľ mám málo skúseností, učím sa to.

8. Premnohých si typický svojím nemiznúcim úsmevom. V čom prameni tvojej optimizmu?

Veľa vecí v živote som nebral až tak vážne, nadľahčoval som ich. Netrápil som sa, keď sa mi niečo nepodarilo, bral som to z humorom. Hľadal som pozitívne stránky života. Keď som sa oženil, začal som pristupovať k povinnostiam už vážnejšie a zodpovednejšie, no úsmev mi ostal. Všetko sme riešili s manželkou spoločne. Robíme tak aj teraz, keď občas prídu problémy, ktoré sa nedajú vždy odľahčiť, ale s pomocou Božou a dobrou náladou to ide ľahšie. Silu čerpám z Eucharistie a duchovných aktivít, ktoré organizujeme v našej farnosti.

9. Vič sa aj nahnevať?

Áno, ani ja nie som dokonalý. Ťažko znášam kritiku, potom som znechutený.

10. Práca v areáli kostola berieš ako povinnosť, alebo je to pre teba relax?

Jedno aj druhé. V zamestnaní pracujem duševne, práca okolo kostola mi pomáha odreagovať sa a fyzicky mi prospieva. Keďže som bol pri zrode tejto stavby a za budovania som si k nej kladný vzťah, záleží mi aj teraz na tom, keď sa dotvára a udržiava areál kostola. Zároveň cítim kresťanskú povinnosť priložiť ruku k dielu. Bol by som rád, keby som neostal osamotený a pridali sa aj ďalší.

11. Máš aj nejaké životné krédo?
Modli sa, spievaj a pracuj.

12. To znamená, že sa modlíš trikrát?

(smiech), Áno. Ráno, na obed a večer.

13. Číže celý deň?

Áno, veď aj práca je modlitba.

14. Čiže celý deň?

Áno, veď aj práca je modlitba.

Janko, ďakujem za rozhovor a prajem ti v tejto dobrej a záslužnej práci veľa

trpezlivosti a Božej pomoci na každom kroku tebe aj tvojej milej rodinke.

Helena Žebyová

služba lektora

Služba lektora je dôležitou a veľmi zodpovednou súčasťou svätej omše. Ved' lektor je priamo spoluúčastníkom slúženia svätej omše, ako napríklad miništrant, organista, ako pomocník kňaza. Lektor sprostredkúva Božie slovo a v tom je jeho zodpovednosť. K čítaniu Božieho slova je dôležité pristupovať dôstojne a s úctou. Je potrebné mať texty čítania pripravené, aspoň jedenkrát vopred prečítané. Zároveň musí lektor sám rozumieť tomu, čo prednáša, čo sprostredkúva spoluveriacim. Ja čítam už 26 rokov a vždy na tejto krátkej ceste z lavice k ambone „vyšlem“ strelnú modlitbu k nebeskému Otcovi. Dôležité je tiež čítať zrozumiteľne, pomaly, s dôrazom na každé slovo – ved' je Božie. A k celkovému prednesu patrí aj slušné oblečenie, ved' sme blízko oltára. A ukončím úsmevne.

V roku 1995 sme sa presťahovali na Donovaly. Tu sa ešte len začínalo s čítaním laikmi. Začal môj manžel a potom i ja. V tom čase som si nechala robiť zuby a potom som šušlala. Išla som za pánom farárom s tým problémom. On sa zamyslel a po chvíľke povedal: „Pokojne čítajte, babky sú i tak hluché.“ Tak som kludne čítavala ďalej.

Margita Slaná

ô, mládež naša...

Prázdninové číslo bývalo viac alebo celkom mládežnícke, no isto nám mladí prepáčia, že sme sa im zamiešali do kapusty rôznymi článkami a príspevkami o živote našej farnosti od júna tohto roka, kedy vyšlo predošlé číslo Duchovného pohľadu. Pochopiteľne, ostal priestor aj pre mladých, a tak tu nasleduje niekoľko článkov od nich.

Tento rok sa konal už 18. ročník obľúbeného gospelového festivalu Lumen. V dňoch od 4. do 6. júna na Trojičnom námestí v Trnave vystúpilo množstvo zahraničných, ale aj slovenských kresťanských kapiel, na ktoré sa prišli pozrieť aj

Lumen fest

viacerí mladí z našej farnosti. Hlavnou skupinou, na ktorú sa všetci najviac tešili, bol svetoznámy SWITCHFOOT (USA). Organizátori hľadali kapelu, ktorá ešte

produkuje nové piesne, vie zaujať publikum, ale hlavne kládli dôraz na to, aké poslanstvo viery dokáže táto skupina podať. Chalani z tejto kapely spĺňali všetky požiadavky. A myslím, že spravili skvelú a zvučnú šou, dokázali pritiahnuť obrovské množstvo mladých ľudí a povzbudiť ich vo viere. Na festivale boli okrem koncertov aj rôzne prednášky a workshopy. Bolo ich veľmi veľa a rozhodovanie – kde ísť - bolo ťažké, preto sa tento rok konali v dvoch blokoch - doobeda a poobede. Takto sa mohli všetci účastníci festivalu zúčastniť aspoň na dvoch prednáškach. Môžem povedať, že výber bol pestrý a myslím si, že každý našiel to, čo hľadal. Samozrejme nemohli chýbať ani sväte omše. Keďže bolo mladých viac ako sa do kostola zmestilo, museli niektorí stáť aj vonku. Ale ako sa hovorí, dobrých ľudí sa všade veľa zmestí. A tak sme sa mohli všetci spojiť vo veľkej modlitbe k nášmu Pánovi a spoločne Ho velebiť.

Verím, že z tohto festivalu si každý odniesol veľa zážitkov a spoznal nových ľudí, ale hlavne dúfam v to, že sme sa všetci dostali opäť o niečo bližšie k Bohu a lepšie Ho spoznali.

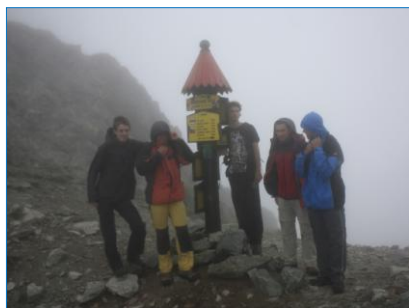
Už teraz sa teším na budúci rok, na nové kapely, zážitky a ľudí, ktorí sa dokážu spolu smiať, zabávať a mať otvorené srdce pre druhých a najmä pre Pána.

Ivana Legišnová

Habovka, chýbaš nám!

Dni od 26. do 30. júla boli pre mnohých z nás veľmi príjemné. Tí, ktorí tento týždeň strávili na Orave v obci Habovka, isto neľutujú a budú ešte dlho spomínať na chvíle prežité v tomto prostredí. Zažili sme kopu zábavy, a aj keď nebolo až také pekné počasie, snažili sme sa využiť čas naplno.

Veľmi

pekným zážitkom pre nás bola utorková celodenná túra do Roháčov. Poniektorí navštívili pekné Roháčske plesá, iní sme sa rozhodli zdolať pravú stranu hrebeňa Roháčov, kde sme sa museli popasovať aj s neľahkými úsekmi terénu, ale stálo nám to zato, pretože sme dosiahli najvyšší vrch Roháčov – Baníkov (2286 m n.m.). Aj keď sme sa na chatu vrátili celí premočení, myslím, že aj tak všetci veľmi radi na tento deň spomínáme. Okrem túry sme absolvovali aj ďalšie dva menšie výlety. V stredu sme navštívili Skanzen oravskej dediny vzdialený asi 10 kilometrov od Habovky, kde si viacerí vyskúšali tkanie na krosnách, či prácu hrnčiara. Tým druhým výletom bola štvrtková trojhodinová prechádzka do Juráňovej doliny, na ktorej bol s nami aj pán farár.

Keďže nám cez týždeň aj popršalo, čas sme museli tráviť aj vo vnútri, v chate. Nám to však nerobilo problém, lebo vždy sme si našli nejakú zábavu. Mnohí z nás nezabudnú, ako sme si dobre zatancovali, zaspievali, hrali sa rôzne hry a nasmiali sa. Tí, ktorí tam boli, vedia o čom píšem a myslím, že budú so mnou súhlasiť. Prijemná bola aj opekačka v posledný večer na čistinke neďaleko lesa a pekným obohatením pobytu boli tiež sväté omše, ktoré nám slúžil pán farár. Boli sme veľmi radi, že aj on bol medzi nami a dokázal spestriť atmosféru.

Čo dodať nakoniec? Asi len toľko, že to bol pre nás krásny týždeň, na ktorý určite tak skoro nezabudneme. Tí ktorí sa zúčastnili, sú určite v plnom očakávaní, že o rok, možno aj skôr, zas zažijeme spolu niečo podobné a náš kolektív sa bude stále viac upevňovať. Ďakujeme Mirke Haviarovej, ktorá tento pobyt zorganizovala, pánovi farárovi, že nám tiež pomáhal a podporoval túto akciu, ale samozrejme, najväčšia vďaka patrí Pánu Bohu. Sami sme určite zistili, že výlety ako tento, nám pomáhajú spoznávať jeden druhého lepšie, a tak viac prehlbovať vzťahy medzi nami

Martin Mazúr.

Farársky detský minitábor Močiar 2010

Po príchode na Močiar som mal trochu obavy a strach, ako to celé zvládneme, pretože vypadávala elektrina

a netiekla voda. No povedal som si, že určite bude všetko v pohodičke, aspoň bude nejaké to dobrodružstvo.

Tesne pred príchodom deciek konečne začala tiecť voda, no elektrine to ešte

„Nechajte
maličkých
prísť ku
mne!“

nejakú tú hodinku-dve trvalo. Nakoniec naskočila aj elektrina, nemuseli sme teda ostať potme a až do konca bolo všetko v úplnej pohode. Decká a všetci ostatní sa ubytovali, pripravili sme si spoločne večeru a tábor mohol začať. Vymysleli sme si táborové prezývky a zabávali sme sa až do večierky.

Prešla nám prvá noc na fare a bolo treba vstávať. Tak trochu naivne som posunul budíček o hodinku neskôr, no decká vstali ešte skôr, než bol naplánovaný pôvodný budíček, takže budiť nebolo koho. V tento deň sme si doobeda kreslili vlastné rozprávky, kde decká uplatnili svoju fantáziu. Kým sa umývali riady, stihli sa zahrať schovávačku. Poobede sme mali chvíľu voľna a potom sme išli na prechádzku. Na večeru nás čakal vynikajúci guláš, ktorý nám pripravil ujo Peťo Žeby. Jój, ako nám len všetkým chutilo, ešte teraz mi tečú slinky! Po večeri bol čas na rozprávku, ktorú si vybrali decká, a pozeralo sa. Medzitým som im pripravil malé filmové agapé vo forme pudingu. Rozprávka skončila, poďme teda spať. No nie všetci, pre animátorov to najťažšie len začalo, pripraviť program a veci na ďalší táborový deň, čo znamenalo dlhé ponocovanie, ktoré však stálo za to.

Vstávame, je treba ísť nakúpiť, aby sme mali čo papat' na raňajky. V tento deň sme vyhlásili súťaž „Bobrík mlčanlivosti“, ktorá mala zo začiatku úspech, ale potom to už nejako nešlo. No nebola to jediná súťaž, pretože tento deň bol plný súťaží, pri ktorých sme sa veľa nasmiali a zabavili. V ich sa niesol celý deň, aj keď poobede bolo voľnejšie, išlo sa do kostolíka, niekto si pospal (ale veď aj to treba). Večer si decká kreslili svoje tímové vlajky. A potom sa išlo spinkať. Animátorov opäť čakalo ponocovanie ☺.

Je tu štvrtok, ďalší zábavný deň pred nami, ale nikomu sa nechce vstávať! Je

toto možné? Nakoniec sa všetci zo svojich spacákov nejako dostali. Je čas sa napapať a potom sa pustiť do denného programu. Okolo dvanástej hodiny k nám zavítala vzácna návšteva, prišiel pán farár Daniel. Všetci sme sa tomu potešili. Mali sme sv. omšu a pokračovali sme v programe. Poobede sa nám niekto „vlámal“ do fary a ukradol nám táborové vlajky. Decká sa teda

vybrali po stopách zlodějov, ktorí pre ne pripravili pár úloh, a tak po ich splnení nazbierali indície, aby mohli nájsť vlajky a menšie prekvapenie. Večer sme si všetci posadali okolo ohniska a opekali sme si. Oheň horel, na nebi krásne svietili hviezdíčky, všetko bolo krásne, zabávali sme sa a ešte sme sa aj napapali. Po operačke sme sa pobrali na faru. Čakala nás milá udalosť – oslava narodenín Matúška, jedného z táborníkov. Zabavili sme sa, pochutnali si na vynikajúcej torte. Po výdatnej večeri prišiel čas odpočinku.

Piatok sa začal „náramne ťažko“. Nie a nie vstať... Avšak povinnosť „zvítázila“, podarilo sa nám všetko stihnúť a aj raňajky pripraviť skoro načas. Celý piatkový deň sa niesol v znamení hier, smiechu a zábavy. Všetci sme boli tak trochu uletení, behali a hrali sme sa na slniečku. Nezdá sa, že by nám to uškodilo. Keď sa zotmelo, hry a zábava sa presunuli do spoločenskej miestnosti, kde to pokračovalo až do večierky.

Sobota - ach nie, treba ísť domov, treba sa baliť, treba upratať faru, čaká nás toho tak veľa a máme tak málo času! Pred odchodom domov decká dostali ešte ceny za to všetko, čím si museli na tábore prejsť a potom sa už mohlo ísť domov.

Už teraz však môžem povedať, že sa teším na ďalší tábor a dúfam, že sa nás najbližšie stretne viac, aby mohla byť ešte lepšia táborová atmosféra.

Ďakujem všetkým zúčastneným a všetkým zainteresovaným, aj čo ste akýmkoľvek spôsobom pomohli, že tábor dopadol tak super, a teším sa na Vás o rok.

Pavel

Miništrantský tábor

Legiň

Mal som sa rozhodnúť, či pôjdem do tábora v Badíne. Nechcelo sa mi ísť, veď tam nikoho nepoznám. Sestry mi povedali, že práve preto sa chodí do tábora. A naozaj mali pravdu.

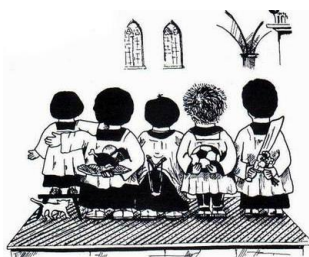
Veľmi sa mi páčil už prvý deň, keď som spolu s pánom farárom prišiel do miništrantského tábora. To som ešte nevedel, že

stretnem dobrých futbalistov a chalanov z Pukanca – bola ich celá partia (plná izba – bolo nás šesť). Spávali sme po dvoch, lebo sme sa báli. Cez deň sme hrávali futbal, floorbal a kalčeto. Boli sme aj v Európe a tiež na kúpalisku. Mali sme dobrých animátorov. Zistil som, že všetci patríme do super tímu.

Frederik Ťažár

Zo života miništrantov

V miništrantskej súťaži 2009 – 2010 o najaktívnejšieho „služobníka oltára“ som Vám dlžný ešte celkové vyhodnotenie. Tu sú teda výsledky za mesiace: október – máj, prvých 7 miest. ďakujem aj tým, čo aj len raz boli. Teším sa na ďalšiu spoluprácu a samozrejme pozvaní

sú aj iní chlapci.

p.f.db-

Celkové body za 8 mesiacov:

1. miesto: Frederik ŤAŽÁR	(268 bodov)
2. miesto: Matej KLINEC	(234 bodov)
3. miesto: Anton VIK	(70 bodov)
4. miesto: Pavel LEGÍŇ	(64 bodov)
5. miesto: Lukáš MLYNÁRIK	(59 bodov)

To sú celkoví víťazi bez

Môj pobyt v kúpeľoch Lucivná

6. miesto: Peter ŽEBY	(42 bodov)
7. miesto: Ondrej ZRUBÁK	(41 bodov)

Už od malička ma trápi alergia. Svrbenie očí a kýchanie, jednoducho alergická nádcha. Každý rok od jari do jesene bola mojím verným spoločníkom. Keď mi mamina a ocino vybavili kúpele v Tatrách, celkom ma to potešilo. Pomyslela som si, že tam bude zábava. A nemýlila som sa. Strávila som tam veľmi pekné štyri týždne.

Areál kúpeľov bol nádherný. Bol tam veľmi pekný park, detské ihriská s hojdačkami, trampolínami a mamutím šachom, tenisový kurt, volejbalové a

futbalové ihriská a niekoľko liečebných domov, kde boli ubytované malé i veľké deti. Boli tam deti zblízka i zďaleka. Niektoré deti prišli so sprievodcom.

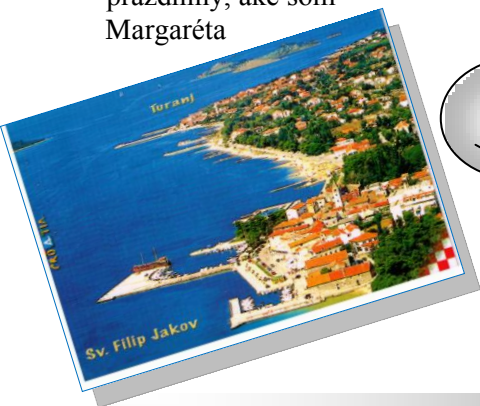
Liečebný dom Limba, v ktorom som bývala, bol určený pre deti bez sprievodu. Boli tam dve poschodia a veľmi pekne zariadené izby. Boli sme na izbe štyri dievčatá a veľmi rýchlo sme sa skamarátili. Evka mala 12 rokov, Ela a Dominika mali 10 ako ja. Na poschodí bola spoločenská miestnosť s veľkou LCD obrazovkou, ambulanciou sestričiek, sprchami a WC.

Každú nedeľu sme chodili na svätú omšu do malej kaplnky. Hoci dve spolubývajúce boli evanjeličky, aj tak sme všetky chodili do katolíckeho kostola.

Ráno nás budili so spevom o 6:00 h. Najradšej by som bola ešte spať ďalej, ale sestričky nemali zľutovania, lebo raňajky začínali o 6:30 h. Jednoducho HRÔZA!!!

Procedúry sme mali skoro každý deň. Veľmi sa mi páčila sauna a bazén. Mali sme inhalácie a cvičenia v telocvični. Bolo to fajn a štyri týždne ubehli ako voda. Boli to moje najkrajšie prázdniny, aké som kedy zažila.

Švoňavcová

**Mazúrovcom, Katreniakovcom a Krejzovcom
ďakujeme za srdečný pozdrav z Chorvátska.**

Môj najkrajší zážitok z prázdnin

„Vitajte v škole, deti!“ – radostne zdraví pani učiteľka svoju triedu po prázdninách. Karolko to už pozná. O chvíľu budú všetci hovoriť o tom, čo robili počas prázdnin. Dovolenka na Malorke, prázdniny v zahraničí... „Deti, chcem Vás teraz poprosiť,

aby ste napísali sloh o tom, čo ste zažili cez prázdniny,“ počuje Karolko pani učiteľku. „Ešte aj to!“ – pomyslí si.

„Neviem, čo mám písať,“ mrmle si Karolko s pocitmi hnevu a beznádeje, keď sa nad ním asi o desať minút sklóni pani učiteľka. „Ja som cez prázdniny nič nerobil. Nikam sme nešli. Ani sa nestalo nič mimoriadne.“ „Tak píš o ničom mimoriadnom, Karolko,“ prívetivo ho povzbudzuje pani učiteľka. Karolko teda proti svojej vôli začne písať:

„Môj najkrajší zážitok z prázdnin. Cez tieto letné prázdniny som nič nerobil. Myslím, nič vzrušujúce. Mama začala pracovať na novom pracovisku, tak som bol doma. Každý deň. Mama poprosila našu susedu, pani Slovákovú, aby na mňa dávala pozor. Pani Slováková vie, ako treba dávať na ľudí pozor. Stará sa o dve 'zaostaté deti'. Nechcel som mať s nimi nič spoločné. Mal som strach, aby som nebol taký istý ako ony. Mama ma raz pristihla pri tom, ako som sa im vysmieval. Prialo si, aby som ich lepšie spoznal. Ešte v ten večer ma zobrala k pani Slovákovej. Keď si nás Tónko a Alexander prezreli, musel som im podať ruku. Alexander stále poskakoval hore a dolu a pýtal sa ma - 'Budeš sa so mnou hrať? Budeš sa so mnou hrať?' Pripadalo mi to dosť smiešne, pretože bol odo mňa vyšší aspoň o dve hlavy. Tónko si ustavične mrmlal nejaké čísla. 'Čo to znamená?' spýtal som sa pani Slovákovej. 'On totiž rád počíta,' odpovedala. 'Alexander a Tónko zrejme nikdy neprekročia duševnú úroveň štvorročných detí,' vysvetlila mi neskôr. V žiadnom prípade som sa s nimi nechcel hrať. Keď som to skúsil, nestálo to za veľa. Ani raz nechytily loptu, ktorú som im hodil. A to ma nebavilo. Jedného dňa sa ma však pani Slováková spýtala, či by som pre ňu nechcel pracovať – asi dve až tri hodiny denne. Keďže som sa strašne nudil, súhlasil som. 'Chcela by som, aby si sa hral s Tónkom a Alexandrom,' vysvetlila mi. V tom bude spočívať moja práca. 'Budeš sa so mnou hrať? Budeš sa so mnou hrať?' – zasa ma obťažoval Alexander. Jednoducho som to prepočul. Väčšinou som bol s Tónkom a Alexandrom vonku. 'Nie, hádž loptu do koša, nie mne,' vysvetľoval som Alexandrovi už aspoň desiatykrát. 'Ukážem ti to ešte raz' - a šikovne som loptu hodil do siete. 'Jeden' – zvolal Tónko. 'Ak v basketbale hodíš loptu do koša, dostaneš dva body,' vysvetlil som znova. 'Jeden' – usmial sa na mňa Tónko. 'Videl si, ako to robím?' – znova som sa obrátil k Alexandrovi. Prikývol a – hodil mi loptu. Nakoniec som sa postavil pod kôš a nastavil som ruky. Keď nás pani Slováková zavolała jesť, bol som úplne vyčerpaný. Nasledujúci deň sa dvere otvorili skôr, než som zazvonil. 'Budeš sa so mnou hrať? Budeš sa so mnou hrať?' 'Áno, budem sa s vami hrať. A potom budeme jesť.'

Takto mi ubiehali letné prázdniny. Hral som sa s Tónkom a Alexandrom a pomáhal pani Slovákovej. Niekedy išla s chlapcami do mesta. Tónko mal rád parkoviská. Tam bolo toľko áut na počítanie! Inokedy sme sa hrali na schovávačku, naháňačku – a stále znova basketbal. Tak som túžil mať spoluhráčov, ktorí by vedeli driblovať a trafiť loptu do koša! Posledný týždeň som sa opäť postavil pod kôš a ukazoval smerom hore. 'Hod' ju do koša, Alexander!' zvolal som. Alexander sa pozrel hore. Potom vyhodil loptu tak vysoko, ako len vedel. Lopta sa odrazila od

rámu, vrazila o okraj koša, znova narazila do rámu a zrazu skočila – a bola v koši! 'Ty si to dokázal! Dokázal si to!' vykrikol som od nadšenia. Aj Alexander bol veľmi vzrušený. 'Dokázal som to!' vykrikol šťastne.

Keď tak nad tým rozmýšľam, asi som počas týchto letných prázdnin predsa len niečo urobil. Síce som nikde nebol, ale naučil som sa pomáhať iným. Zdá sa, že ma to aj trochu zmenilo. Okrem toho som si zarobil dosť peňazí na prvotriednu basketbalovú loptu. Keď sa s ňou ukážem Tónkovi a Alexandrovi, už viem, čo Alexander povie: 'Budeš sa so mnou hrať? Budeš sa so mnou hrať?' "

Keď Karolko dostal svoj sloh o dva dni späť, našiel pod ním napísaný tento komentár: „Napísal si viac ako dve strany, aj keď si si myslel, že si nič nezažil. Myslím si, že počas týchto letných prázdnin si zažil a urobil oveľa viac, ako si myslíš. Veľkolepé!“

Podľa knižky 'Z truhlice starej mamy 2' skrátil Miroslav Haviar.
(Túto knižku a podobné vydal ADVENT-ORION - www.adventorion.sk - je vhodná na spoločné čítanie s deťmi alebo vnúčatkami.)

Farská knižnica

Nevieme, či viete, ale aj v našej farnosti sa nachádza knižnica.

V pastoračnej miestnosti našej malej farnosti sa nachádza neuveriteľných 620 rôznych kníh a ďalšie pribúdajú. Nájdete tam predovšetkým výborné knihy s duchovnou tematikou, sväté písmo, encykliky, ale aj výchovné knihy, knihy pre deti a mládež a ďalšie druhy kníh od vynikajúcich svetovo známych autorov. Knižnicu môžete navštíviť kedykoľvek pred aj po svätej omši. Ak sa vám niektorá kniha zapáči, stačí sa zapísať do zoznamu výpožičiek v pastoračnej miestnosti a môžete si ju požičať. Naraz si môžete požičať maximálne štyri knihy, najviac na dva mesiace. V prípade akýchkoľvek otázok môžete nás – Annamáriu Ťažárovú alebo Antona Vika kedykoľvek zastaviť, radi vám pomôžeme. Ak hľadáte konkrétnu knihu, je tu pre vás aktuálny zoznam kníh, ktorý bude čoskoro uverejnený na farskej stránke <http://www.podlavice.fara.sk>, prípadne ho nájdete aj u pána farára Daniela. My sa budeme aj naďalej snažiť zväčšovať „portfólium“ ponúkaných kníh a už čoskoro sa môžete tešiť na ďalšie skvelé tituly.

Annamária Ťažárová &

Anton Vik

Farníka v Ružencovom bratstve

Je potrebné informovať členov Ružencového bratstva

(ďalej len RB) ako i farníkov o finančných prostriedkoch, ktoré sme za roky existencie RB získali pri výmene kartičiek (ružencových tajomstiev). Celkový prehľad ešte doteraz nebol poskytnutý a isto bude našich členov, ktorí drobné čiastky poskytujú, zaujímať.

Poskytnuté peniaze vkladáme na vkladnú knižku.

Stav k 5.3.2010 je 1.243,94 Eur, kedy bol uskutočnený posledný vklad.

Stav v hotovosti k 31.7.2010 je 224,60 Eur.

Avšak z príjmov za obdobie od r. 1998, kedy vzniklo RB, sme pre farnosť uskutočnili nasledovné príspevky, prípadne nákupy:

3/2005	Rebrik	1 050,- Sk
	Mopy na upratovanie	600,- Sk
12/2006	Na kostol – zbierka	30 000,- Sk
	Lurdská jaskynka – výstavba	25 000,- Sk
	Ornát	6 000,- Sk
5/2007	Stanovy RB	500,- Sk
11/2007	Časopis Ruženec (2 roky á 800,- Sk)	1 600,- Sk
12/2007	Betlehem – vianočná výzdoba	3 000,- Sk
3/2008	Nová socha Lurdskej Panny Márie	3 000,- Sk
4/2008	Na mechanizačné práce pri výstavbe chodníkov	3 000,- Sk
9/2008	Kvety pri posviacke Lurdskej jaskynky	910,- Sk
4/2009	Časopis Ruženec r./2009	27,- Eur
6/2009	Príspevok na dar p.f. Divékymu	50,- Eur
12/2009	Časopis Ruženec r./2010	26,70 Eur
6/2010	Kvety na sviatok Božieho tela – oltárik	25,- Eur

Okrem týchto výdavkov boli slúžené mesačné sväté omše za živých i zomrelých členov RB a na tento účel boli poskytnuté finančné prostriedky v Sk á 100,- a od r. 2009 5,- Eur mesačne.

Keďže na vyššie spomenuté účely boli použité prostriedky od všetkých členov RB, je na vás, kde aj v budúcnosti budú zozbierané peniaze použité.

Na záver je potrebné povedať: „Pán Boh zaplať!“

Jozefína

Kantarská

Viete, že...

Podlavice patrili medzi najstaršie obce, ktoré vznikli v „radvanskom chotári“. Vyvinuli sa na ceste, ktorá viedla pôvodne do Turca – spájali sa tu pôvodné cesty do Turca z Banskej Bystrice a Radvane. Samotné umiestnenie do radvanského chotára je problematické, pretože rodina Radvanskovcov viedla o túto dedinu spory

s mestom Banská Bystrica. V roku 1368 sa sťažoval Dionýz, že Banskobystričania

neoprávnene užívajú jeho dediny Podlavice a Radvaň. Podľa daňového súpisu

spred roku 1393 mala obec patrit' do chotára Banskej Bystrice. Okolo roku 1402 tu

postavil banskobystriický mešťan Mikuláš, syn Hermanna, železný hámor, za čo ho Ján Radvanský žaloval. V roku 1404 však na žiadosť Jána Radvanského a bývalého banskobystriického richtára Ondreja (Karoliho) potvrdil uhorský kráľ Žigmund Luxemburský chotárnu hranicu medzi Banskou Bystricou a Radvaňou nasledovne: Hranica začínala pri sútoku Uduorny s Hronom, pokračovala korytom Uduorny smerom k turčianskej ceste až po prameň jedného potôčika, ktorý sa vlieva do Uduorny, odtiaľto sa obrátila na sever a pomedzi polia začala stúpať na jeden vrch, na jeho úbočí viedla popri lese k navýšenej hraničnej medzi, tu sa opäť obrátila na sever na turčiansku cestu, po ktorej smerovala do Podlavíc k potoku Štiavnička (Tajovský potok), kde medzi potok a cestu navýšili ďalšiu hraničnú medzu. Odtiaľto viedli hranice v koryte potoka smerom k veľkým lesom, kde sa méty už dali zistiť podľa starých značiek a listín. Spor o Podlavice bol podľa všetkého podmienený prechodom cesty do Turca cez riečku Štiavnička (práve cez Podlavice), ktorá rozdeľovala túto obec na dve časti. Z roku 1454 však už existuje doklad, že dedinu Podlavice (Olersdorf ader Podlavicz) vlastnil banskobystriický richtár Štefan Jung. Pre Podlavice sa v 15. storočí používalo aj označenie Olerdorf. Pravdepodobne však mohli byť aj označenie Obersdorf (Horná dedina), ktorý však Emil Jurkovich dáva do súvislosti s Ondrejom Obersdorfom, prostredníctvom ktorého sa obec mala dostať do Károli-Jungovho majetku. Samotný názov Podlavice by naznačoval, že ležali “pod prechodom – pod lavicami” a teda patrili pôvodne Radvanskovcom. Problémom tu mohlo byť aj samotné privilégium pre mešťanov Banskej Bystrice z roku 1255, kde sa spomína ako hranica len cesta do Turca a nie potok Štiavnička. Podlavice spolu s celými dedinami Riečka, Ulmanová (Uľanka), Majer a polovicami dedín Jakub a Kostiviarska patrili ku Karlovskému domu (nazývanému neskôr tiež Kráľovský, Dolný dom, hlavne však od druhej polovice 15. storočia Kammerhoff), ktorý sa nachádza na námestí v Banskej Bystrici (súčasná budova Štátnych lesov – s prechodom z námestia do Národnej ulice). Obec patrila ako príslušenstvo ku Karlovskému domu a vlastila ju aj Barbora Edölböcková, matka Jána Korvína. Avšak ešte v roku 1520 sa spomínajú lesy v chotári Podlavíc patriace Radvanskovcom. Neskôr obec patrila do roku 1546 Thurzovsko-Fuggerovskej spoločnosti. Od roku 1546 do roku 1848 patrila priamo Banskej komore, ktorá mala sídlo v Kammerhoffe. V roku 1796 a 1851 sa uvádzajú Podlavice ako slovenská obec a ako zemský pán Banskobystrická banská komora. V roku 1960 bola obec zlúčená s obcou Skubín a používal sa názov Laskomerské. V roku 1966 bola obec pripojená k Banskej Bystrici. Zo starej architektúry sa v oboch obciach zachovali zvonice. V osemdesiatych rokoch 20. storočia postavili v Podlaviciach menšie panelákové sídlisko. V roku 2002 bola v Podlaviciach ustanovená rímskokatolícka farnosť a v roku 2005 sa začala výstavba kostola, ktorý je zasvätený Duchu Svätému. Kostol bol konsekrovaný 28. apríla 2007.

Skubín (1538 Scubin; 1560 Skubin; maď. Szakbény)

Obec Skubín sa spomína v roku 1524, 1538 (Scubin), 1560 (Skubin). Vyvinula sa na pôvodnom území radvanského chotára pozdĺž Skubínského potoka, ktorý ústi do Tajovského potoka (nazývaného tiež Štiavnička). Okrem rokov 1687 – 1696, keď obec zabrala Banskobystrická banská komora, patrila nepretržite rodine Radvanskovcov. V rokoch 1536 – 1538 zobrala Banská Bystrica za 108 zlatých do zálohu štyroch skubínskych poddaných Petra Radvanského, ktorých vykúpil naspäť v roku 1560. Obec je v rokoch 1796 a 1851 označovaná ako slovenská obec.

**Pečatidlo obce Skubín
z roku 1870**

Čerpané z: Vladimír Sklenka, a kol.: Radvaň

(monografia mestečka), 2009

Karol Demuth, Pavel Hríz, Milan Šoka: Banská Bystrica a okolie

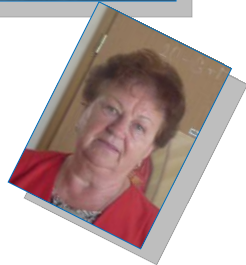
Cuketový / tekvicový koláč

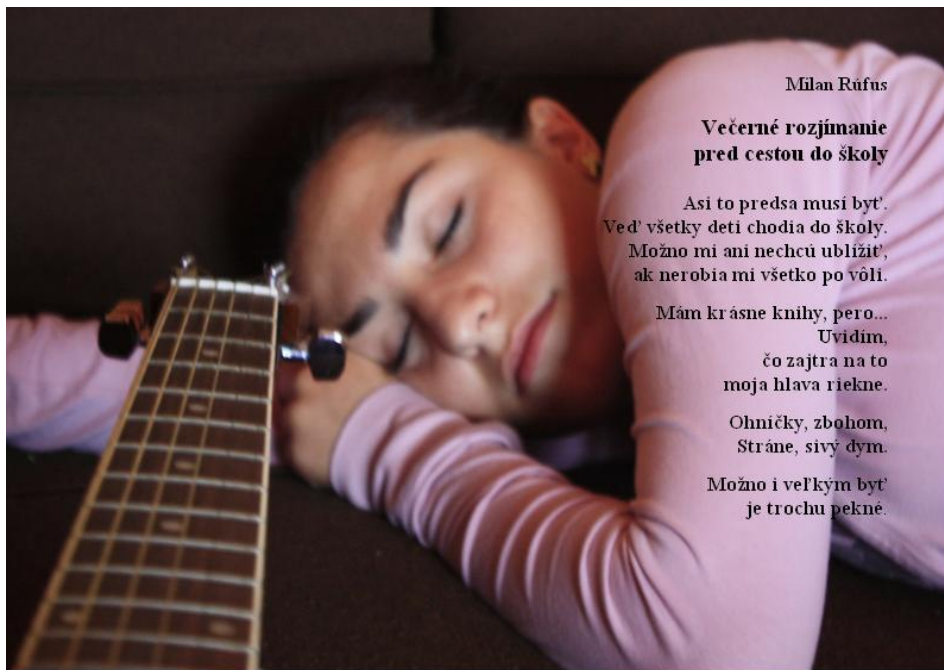
Suroviny:

- 5-6 šálok pokrájanej cukety/tekvice
- 1 šálka nadrobno pokrájaného syru (Eidam)
- 1 šálka polohrubej múky
- ½ šálky pokrájanej cibule
- ½ šálky oleja
- 20-25 dkg šunky / dietna saláma
- 1 prášok do pečiva
- majoránka
- nakrájaná petržlenová vňať
- soľ podľa chuti
- 2-3 strúčiky cesnaku
- 4 vajcia, mleté korenie

Suroviny postupne dávame do väčšej misy, dobre premiešame, vyklopíme na dobre vymastený plech, pečieme cca 40-45 min. na 180°C. Dobrú chuť! Jozefína Kantarská

Milan Rúfus

**Večerné rozjúnanie
pred cestou do školy**

Asi to predsa musí byť.
Ved' všetky deti chodia do školy.
Možno mi ani nechcú ublížiť,
ak nerobia mi všetko po vôli.

Mám krásne knihy, pero...
Uvidím,
čo zajtra na to
moja hlava riekne.

Ohničky, zbohom,
Stráne, sivý dym.

Možno i veľkým byť
je trochu pekné.